

Dimarts, 20 d'octubre del 2015

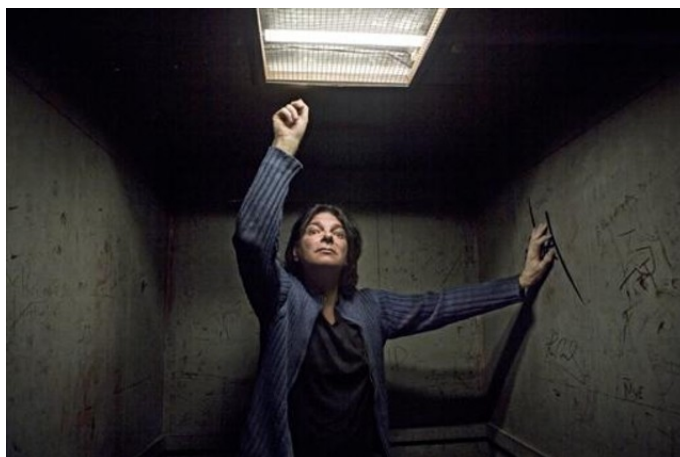
Les claus d'Adrià Puntí

L'exlíder d'Umpah-Pah publica 'La clau de girar el taller', un intens treball ple de pistes autobiogràfiques

JORDI BIANCIOTTO / BARCELONA

Si l'anterior disc d'Adrià Puntí, *Maria* (2002), estava dedicat a la seva mare, en el nou, *La clau de girar el taller* (també en el seu germà bessó, el disc llibre *Enclusa i un cop de mall*, amb tres cançons noves més i sis versions inèdites), domina la presència del pare a través de diàlegs i evocacions, i de les il·lustracions de martells, cargols, encluses i estris propis de la seva feina de ferreria. És el quart disc en solitari de l'exlíder d'Umpah-Pah, publicat després de llargs períodes d'estancament i dubtes. Un treball que, diu el músic, suposa la tercera part («la segona me la guardo») de l'homenatge al seu pare iniciat amb el DVD *Incompletament Puntí* (2013).

Conté 13 cançons de rock temperamental i commovedors cants al piano carregats d'enigmàtica literatura autoreferencial, versos sentimentals i algunes esgarrapades a la realitat terrenal més col·lectiva. Repassem de la seva mà aquestes cançons que ens revelen les claus del modern, recuperat, Adrià Puntí, en un disc la producció del qual firma simbòlicament amb la seva mare, Maria Fàbregas. Treball que, diu, «es pot interpretar com un llarg poema en diverses parts».

El músic de Salt Adrià Puntí. Joan Cortadellas.

‘ESPERIT’

DESCOMPRESSIÓ DE L'ÀNIMA. El disc comença suau, «respirant bé, col·locant-te en un món», explica el músic. ¿Quin món? «Decau l'enyor, qui sap on som», canta Puntí, buscant punts de referència. Peça destemprada, mig temps lènguid amb un toc d'harmonica que emfatitza la seva emotivitat. Al·lusió a l'esperit, l'ànima, el soul, la força que impulsa l'artista cap a les cançons que encara han de venir.

‘EL BOIG DEL TELÈFON ROIG’

UNA EXCENTRICITAT QUE ENAMORA. Una de les cançons d'origen més antic del disc, nascuda poc després del naixement de Maria. Part d'un personatge real. «Un senyor que quan jo era petit passejava per la rambla de Girona amb un telèfon. Era un paio excèntric, segurament amb problemes, i tothom se'n reia. Però ara, fixa't, tots anem amb el mòbil a sobre». És una de les tres cançons del disc (juntament amb *Prohibit* i *Tornavis*) ja avançades, gravades en directe, al DVD *Incompletament Puntí*. La història d'«un boig que enamora», a qui rendeix homenatge de la mà d'un càlid saxofon rumb a un refinat desenvolupament instrumental.

‘SARDANA EN UN BLUES’

LA INNOCÈNCIA I EL CRIM. Més solemnitat rockera que de cobla, malgrat el ritme amb similituds sardanístiques. Puntí canta a un personatge que és alhora «bo» i «bort», la innocència del qual queda enrere mentre una navalla entra en escena. «Una d’aquelles cançons que et surten com un coet, en cinc minuts, plaf. En tinc una versió al piano amb molta força, no descarto publicar-la algun dia». El piano és, de fet, troncal en gran part del disc. ¿No s’imagina un treball sencer només al teclat? «Sí, ho tinc al cap».

‘ESBRINA’

IL·LUMINADA BALADA AMB AIRE DE CLÀSSIC. Podria ser, potser ho hauria d’haver sigut, el primer single del disc: una balada romàntica que gira al voltant d’una absència. «Hi ha algú que no hi és, que ha mort. Quan la vaig fer pensava en una persona en concret. En la lletra hi ha un diàleg», explica Puntí, que destaca «la part punkie» de la cançó, i el seu misteri. «En la lletra i en l’energia de la part final. Té pes». S’hi endevina un clar clàssic del seu repertori.

‘LA CLAU DE GIRAR EL TALLER’

HOMENATGE AL PARE. «La columna vertebral del disc», sentència Puntí. Al·ludeix a una broma que es gasta als tallers, demanar a l’aprenent que vagi a buscar una clau que no existeix. Cançó inquietant, sòlida, ¿amb missatge tràgic, sobre com la vida pren el pèl als innocents? «No, no, és seriosa però no catastrofista, i té un punt d’humor. Parla del meu pare i de la formalitat dels tallers. Quan la sento respiro el taller del meu pare», explica. Entorn com el que es reproduceix en el videoclip gravat per a la cançó. Inclou la guitarra convidada de Quimi Portet.

‘PROHIBIT’

CAMÍ DEL DESASTRE. Puntí en mode fatalista, cantant al «desgavell, el caos que vivim en l’actualitat». ¿Cançó política, modalitat insòlita en la seva obra? «No sé si és sobre la crisi, però sí que puc dir que jo em sento estafat constantment», afegeix. «No sóc cap neorural, m’agraden els cotxes i la tecnologia, però... A casa tinc un calaix ple de cables de mòbil, tots diferents. ¿No es podrien posar d’acord les marques?». Estridència rockera d’aires clàssics, amb una tornada insistent: «Benvinguts al desastre». Una de les cançons que, diu, li van donar «energia per seguir».

‘L’AMOR I L’HUMOR’

EL NEN I L’HOME. Exercici de contrastos sobre un elegant mantell de piano, amb pinzellades biogràfiques i «jocs amb els estats d’ànim», combinant cant, plor i enamorament, i modulant la veu. «A vegades semblo un nen cantant, i en altres moments algú madur i seriós». Entre fades i llops. Màgia «i perill exterior».

‘LA PROVA DEL NOU’

LA NACIÓ DE CADASCÚ. «Una cançó que va ser visionària, pel 9-N, amb una lletra que em va sortir reivindicativa», revela. L’objecte de l’amor «podria ser un país», però també «una nació d’un altre tipus: una manera de viure, una manera de ser». Encara que esmenta una «diada», no es refereix «necessàriament a l’11-S». Puntí diu que està al corrent de la política catalana. «Però hi ha moments que ja no saps qui et pren el pèl, si els uns o els altres». ¿El desastre, novament? «Ja hi som».

‘TARDA D’AGOST’

UNA DOLÇA ELEGIA. Làgrima nostàlgia amb efluvís etílics al piano, i la veu més rasposa del disc. «La història d’un paio que està penjat d’un arbre mentre un altre el mira prenent un vi. O potser és ell qui s’ha pres el vi i després s’ha penjat. Un tros lluny, un gos ensuma. És tristoia, sí», concedeix. «I molt cinematogràfica». Pensa fer-la servir, anuncia, en la seva futura pel·lícula Viatge d’un savi vilatrista cap enlloc.

‘LA RIALLA DEL MEU COR’

AMB EL PRIVILEGI DE LA DISTÀNCIA. El piano cedeix el seu lloc a una dinàmica guitarra acústica en

aquesta peça de vacil·lant groove i textura folk-rock, que mira cap enrere donant a entendre un contrast entre les il·lusions del passat i la realitat present. «Sembla ahir que començava a caminar / Sembla ahir que era tot fosc».

‘ON ANEM’

LA FORÇA DEL RETRET. Més guitarres en una cançó de matisat impuls rocker, en complicitat amb el saxo, que avança expressant ira. «Ve d’aquelles situacions que et diuen que una cosa l’hauries de fer així o aixà, i tu estàs, per exemple, en una situació familiar complicada, amb els nens que ploren al teu voltant, i et vénen amb això i dius: ‘¡fes-ho tu si ho tens tan clar!’».

‘TORNAVÍS’

RETAULE DE FAMÍLIA. Gir recollit, emotiu, amb un Puntí que torna a girar la vista al seu pare, fent broma amb la seva tendència a l’ordre i la pèrdua d’un tornavís. Una altra de les peces que vénen de lluny. «La vaig compondre el 2004 i dos anys més tard la vaig gravar amb Enrique Bunbury», explica. La guitarra de l’aragonès es manté en la gravació.

‘FILL DE PRESONS’

FINAL A COPS DE MARTELL. Musicalment, la més sorprenent: un ritme metàl·lic, industrial, en diàleg amb un saxo burlesc. Cançó alliberadora. «Em feia molt mal la panxa, eren nervis, vaig agafar la guitarra, em va sortir la cançó i se me’n va anar el dolor». El protagonista «passeja per totes les presons dels pobles de Catalunya. O per les festes majors». ¿És el mateix? «Té moltes lectures: és la gràcia de les meves lletres. Un dia les veus d’una manera i un altre dia d’una altra. Jo jugo amb això».

Publicat a: El Periódico, 20-10-2015

Font de l'article: http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/oci-i-cultura/les-claus-dadria-punti-4601019?utm_source=rss-noticias&utm_medium=feed&utm_campaign=portada